Bizim Mahalle 4

Onu da Sonra Anlatırım

Ekrem Bektaş
Çizer: Özden Sayın

Torunum Ali Berat'a…

ÖTÜKEN

Mahallemin Büyükleri

Annem

Dede

Tayyare Hanım

Safiye Hanım

Bakkal Amca

Muhtar Naci

Mahallemin
Küçükleri
Hasan
Zeliş
Ali
Serkan
Çamur
Benim adım Ali,
burası da "Bizim Mahalle."
Yaşanıyor burada sevgi, neşe,
dostluk... Hep birlikte!

Üvey babasının yaptığı eziyetlerden kaçan Serkan, Bizim Mahalle'de Tayyare Hanım'ın evine sığınıp Ali ve Hasan'la iyi bir arkadaşlık kurmuştu.

Serkan'ı üvey babasından gizlemek için trafik kazasında yaralanmış gibi başını, kolunu ve ayağını sargı beziyle Eczacı Derman'a sardırmışlardı. Şimdi onu görseniz siz de tanıyamazsınız.

Mahalle halkı Serkan'ı, Tayyare Hanım'ın Tekirdağ'dan gelen torunu zannediyordu.

Serkan; bütün bu sıkıntılardan kurtulduğunda herkese, her şeyi olduğu gibi anlatabileceği günü iple çekiyordu.

Serkan, okula hiç gitmemişti ama okuyup yazmayı Ali'den öğrenmişti. Öğrendiği günden beri de okula gitmeyi çok istiyordu. Hep okulu sayıklıyordu:

– Okul nasıl bir yer Ali?

- Anlattım ya… Kaç kere anlatacağım!

- Bir kere daha anlat, iyice öğrenmek istiyorum.

Ali, defalarca anlattığı şeyleri tekrar anlattı. Serkan, onu heyecanla dinlerken Ali'nin ummadığı bir soru sordu:

- Ben okula gitmek istesem beni alırlar mı?

Ali bu soruya cevap veremezdi. Dudaklarını büktü:

- Bilmem.

- Kim bilir?

Serkan'ın bu soruları bitmeyecekti. Ali bunu fark etti:

- Yarın okula gidip soralım.

- Sahi mi?

- Bunun yalanı mı olur?

Serkan'ın kalbi büyük bir heyecanla çarpmaya başladı. Gözünün önünden bir sürü hayal geçti:

- Seninle aynı sınıfa gitmek istiyo...

Ali, Serkan'ın sözünü kesti:

- Hop bakalım Serkan! **Emeklemeden yürüme!** Ben ortaokula gidiyorum, sen birinci sınıflarla ilkokula başlayacaksın!

- Birinci sınıflarla mı?

- Evet! Onlar bu hafta okula başladı, pazartesi günü de biz başlayacağız.

Serkan'ın hayallerine bu sefer minik minik çocuklar karıştı. Onlarla nasıl arkadaşlık yapacaktı ki? Yine de vazgeçmedi:

- Olur, dedi.

Ertesi günü zor bekledi. **Sabaha kadar rüyasında küçük çocuklarla uğraştı.** Bebekleri kucağına aldı, ağlayanları susturmaya çalıştı. Kimine ninni söyledi, kiminin ağzına emzik verdi:

- Ben sizin ağabeyinizim, dedi.

Serkan, sabahleyin uyandığında kendini yorgun hissetti. Elini yüzünü yıkadı ama kendine gelemedi. Aklının bir tarafında okula gitme hevesi vardı, bir tarafında da gördüğü rüyaların korkusu…

Kendisine tatlı bir gülümseme ile bakan Tayyare Hanım'a yüreği burkularak sordu:

- Acaba okula gitmesem mi?

- Neden?

Sabaha kadar gördüğü rüyaları Tayyare Hanım'a anlattı. Tayyare Hanım gülümsedi:

- Rüyalarla hayat yürümez.

Serkan'ın gönlündeki okul hevesi yeniden yeşerdi. Giyindi, hazırlandı. Kahvaltısını etti. Ali'yi beklemeye başladı.

Ali geldi. Kapının ipini çekip içeriye girdi. Serkan'a seslendi:

- Hazır mısın Serkan?

- Evet, geliyorum!

Serkan, gördüğü rüyaları Ali'ye de anlattı. Ali, onu gülerek dinledi:

- Rüyalara aldırma Serkan, ben onları hâlâ görüyorum.

Hepsi beraber gülümsedi, Serkan'la Ali neşeli bir şekilde Tayyare Hanım'ın elini öpüp çıktı.

Karşı komşu Safiye Hanım görünmüyordu ama mutlaka cumbasındaki pencerede tül perdenin arkasından sokağı gözlüyordu.

Safiye Hanım'a yakalanmak istemeyenler bir iki sokak dolaşarak ve yolu uzatarak geçip gidiyordu ama Serkan'ın böyle bir şansı yoktu.

Kapı açılır açılmaz, Safiye Hanım'ın perdesi aralandı, penceresi açıldı:

- Nereye gidiyorsunuz çocuklar?

Ali cevap verdi:

- Okula…

- Okullar açıldı mı?

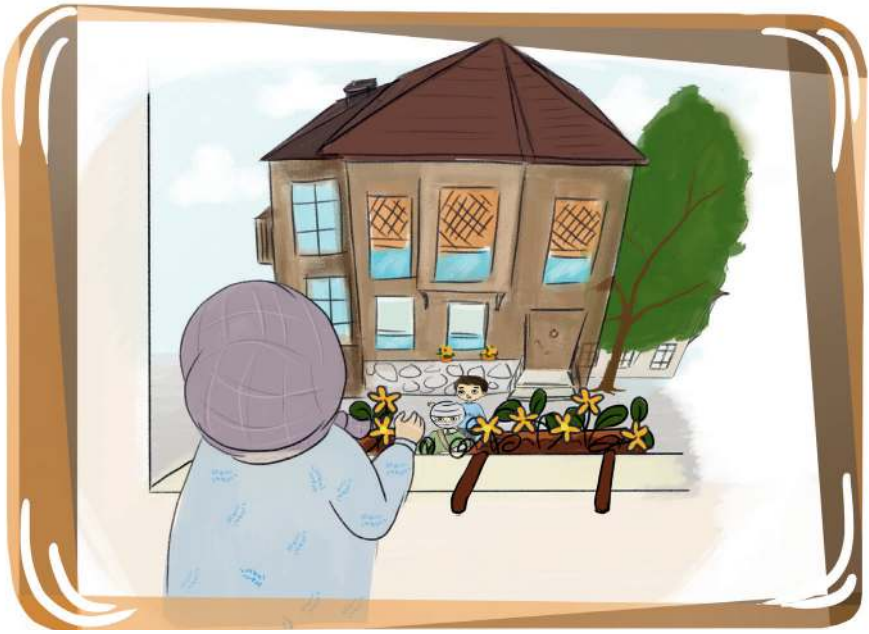
- Bu hafta birinci sınıflar başladı. Haftaya hepsi açılacak.

Safiye Hanım sevindi:

- Aa, ne iyi! Sokaklardan kimse geçmez oldu. Açılmaya açılmaya pencerenin menteşesi paslandı.

- Bundan sonra paslanmaz Safiye teyze, hatta senin penceren hiç kapanmaz!

- İnşallah! Bazı saat oluyor, laf atacak bir kişi bile geçmiyor.

Serkan, Ali'yi hafifçe dürttü. Ali anladı, lafı daha fazla uzatmadı. Yürüyüp gittiler. Bakkala vardılar:

- Hayırlı işler bakkal amca.

- Sağ olun çocuklar! Nereye gidiyorsunuz?

- Okula… Serkan okulu merak etti de…

- İyi, gidin bakalım. Bizim Çamur, sizden önce gitti.

Çamur, herkesin sevdiği mahallenin tek köpeğiydi. Okullar açılınca çocukların peşinden ayrılmazdı.

Çocuklar; annelerinin çantalarına koyduğu nefis yiyecekleri Çamur'la paylaşır, bazen de kendileri aç kalırlardı.

Bunu bilen anneler Çamur için de ayrı bir paket hazırlardı.

Serkan sabırsızlandı. Bir an evvel okula gitmek istiyordu. Ali'nin, Bakkal Efendi ile lafı kısa kesmesi için bir iki adım attı, sonra yürümeye başladı. Bunun farkına varan Ali; Bakkal Efendi'ye,

- Hayırlı günler, dedi ve Serkan'ın peşinden gitti.

Eğer bir işte karşımıza engel çıkacaksa buna mâni olamayız. O engel mutlaka karşımıza dikilir. Yine öyle oldu. Daha köşeyi dönmeden hırçın kız Zeliş, karşıdan geldi.

Onu gören Serkan, içinden "Eyvah!" dedi. Yandan geçip gitme imkânı da yoktu. Mecburen durdular.

Zeliş, Ali'ye,

- Bu kardan adamı nereye götürüyorsun? dedi.

- Okula…

Zeliş, alaylı bir bakışla:

- Siz günleri şaşırdınız herhâlde, bizim sınıflar haftaya…

- Biliyoruz Zeliş, arkadaşım okulu merak etti.

Zeliş, alaylı bakışına devam etti:

- Aman meraka bak. Senin arkadaşın da senin gibi olur zaten. Ne var merak edecek? Okul işte. Öğrenciler, öğretmenler, sınıflar, sıralar, duvarlar, kapılar… Hep aynı şeyler.

– Olsun, gezmiş oluruz.

Zeliş kaşlarını çattı, daha da alaylı baktı:

- Gezecek başka yer mi yok? Taksim'e gidin, Beyoğlu'na gidin, Ortaköy'de kumpir yiyin… Okulda ne oluyor?

Verilecek cevap yoktu. Her cevap, işi daha da uzatacak ve Serkan'ın canı sıkılacaktı. Ali, uzatmamak için:

- Haklısın Zeliş.

Zeliş, "Hıh!" dedi ve omuz sallayarak yürüdü gitti.

Ali, Serkan'a döndü. Zeliş'le alay eder gibi:

- Hadi Beyoğlu'na gidelim.

Serkan ciddi zannetti, yüzünü ekşitti:

- İstemem! Ben okula gitmek istiyorum.

- Ne var okulda! Okul işte. Öğrenciler, öğretmenler, sınıflar, sıralar, duvarlar, kapılar… Hep aynı şeyler!

Gülüştüler, neşeli bir şekilde okula doğru yürüdüler.

Birinci sınıf öğrencileri, velileriyle birlikte sınıflara girmişti. Dışarıdaki sessizliğe karşılık sınıflar cıvıl cıvıldı. Herkes istediği gibi sınıfın içinde gezip dolaşıyor; annelerine güvenen minikler, şimdi öğretmeni dinlemiyordu ama üç gün sonra bu serbestlik bitecek; minikler, kendi başlarına sınıfa girecekti. Birkaçı daha bugünden durumu kavramış, sokakta gezer gibi sınıfta gezilemeyeceğini anlamıştı.

Ali ile Serkan, koridorda yürüdü. Açık bir kapı görünce Ali durdu. Serkan, kapıdaki yazıyı okudu:

“Müdür Yardımcısı”

Ali, İrfan Bey’in odasına bakıp,

- Günaydın öğretmenim, dedi.

İrfan Bey başını kaldırdı:

- Oo, Ali! Günaydın, sizin sınıflar haftaya…

- Biliyorum öğretmenim, bir şey sorabilir miyim?

- Gel, sor bakalım.

Ali ne diyeceğini bir an düşündü:

- Öğretmenim ben bu yaşta gelsem ilkokula yazılabilir miyim?

- Ne oldu Ali, ortaokul zor mu geldi?

Ali, soruyu tam olarak soramadığını düşündü. Kelimeleri zihninde yeniden toparladı:

- Ben değil öğretmenim, bir arkadaşım var da onun için sordum.

- Ona mı zor geldi?

Ali gülümsedi:

- Hayır öğretmenim, okula hiç gitmemiş.

- Tuhaf! Gelsin görelim.

- Geldi öğretmenim, dışarıda.

- O zaman çağır gelsin!